

Arrest

nr. 55 109 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat W. TENDAYI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Mandinka origine, geboren en getogen te Tallinding. In 2000 kreeg u een arbeidscontract als tuinier in het Senegambia Hotel te Koloki. Op 2 januari 2009 ontmoette u er de hotelgasten (J.B.) en (T.), 2 Belgische homoseksuele fotografen. Ze vroegen u hen buiten uw uren rond te leiden in Gambia. Jullie raakten bevriend. Eind januari 2009 keerden ze terug naar België. Ze zouden eind 2009 voor 6 maanden terugkeren naar Gambia en vroegen u een appartement te zoeken voor hen. Jullie hielden contact. Eind 2009 kwamen ze inderdaad terug. Ze huurden het appartement dat u voor hen had gevonden en boden u een job aan. Ze vroegen u jeugdige jongens van 18-19-20 jaar oud te zoeken, die ze zouden betalen om seks te hebben met (T.) en zich naakt te laten fotograferen en filmen. (J.) stelde u ook voor zijn sekspartner te worden.

U ging akkoord. U begon jongens te rekruteren om elke maandag en donderdag shoots te maken. U vond een aantal jongens, die op hun beurt andere jongens begonnen mee te brengen. Na 3-4 maand begonnen er echter ook jongens van 13-14 jaar oud te komen. U zei hen dat ze te jong waren en stuurde ze weg, waarop ze amok begonnen te maken. Iedereen werd gevraagd naar huis te gaan en - met uitzondering van de minderjarigen - de volgende donderdag terug te komen. De volgende woensdag vertrokken (J.) en (T.) naar Banjul. Ze zouden dondermiddag terugkomen maar kregen in Banjul telefoon van een kennis die bij de veiligheidsdiensten werkte. Hij vertelde hen dat de autoriteiten op de hoogte waren van hun activiteiten en adviseerde hen het land te verlaten. (J.) belde u onmiddellijk op en gebod u het appartement te verlaten. Hij zou met (T.) naar Senegal vertrekken en vroeg u hen daar te vervoegen met hun laptop en 2000 euro die nog in het appartement lagen. U vertrok naar uw vriend (B.L.) in Birkama. Onderweg werd u opgebeld door de zus van uw buur. Ze zei dat de politie u thuis was komen zoeken en dat uw ouders aangehouden werden. Uit vrees getraceerd te kunnen worden, vernielde u onmiddellijk uw simkaart. U bracht (B.L.) op de hoogte van wat er gebeurd was, waarop hij u zei dat homoseksualiteit een ernstig misdrijf is in Gambia en u vermoord zou worden door de autoriteiten als ze u wisten te vinden. Hij kende iemand die u een visum kon bezorgen om het land te verlaten. Omdat u uw simkaart vernietigd had, konden (J.) en (T.) u niet meer bereiken om u te zeggen waar in Senegal ze waren. Daarop stelde (B.) voor dat u naar België zou reizen en hen daar op te zoeken aangezien u hun adres had. Zijn kennis bezorgde u een visum en vliegtuigticket voor België. U verliet Gambia op 28 mei 2010 en kwam de volgende dag in België aan. U sprak op de luchthaven een Rwandees aan. U zei hem dat u uw vrienden zocht en toonde hem hun adres. Hij bood u onderdak aan en ging (J.) en (T.) opzoeken maar er bleek niemand thuis te zijn. Daarop zei hij dat u uw probleem aan de Belgische autoriteiten moest uitleggen. U had ondertussen uw paspoort op aanraden van (B.)'s kennis vernietigd en vroeg op 14 juni 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. U verklaarde dat (J.) u eind 2009 voorstelde zijn 'sekspartner' te worden en u hier onmiddellijk mee akkoord ging (gehoorverslag CGVS, p.5 en 9). U zou sindsdien ook weten dat u homoseksueel bent (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u voordien ooit gevoelens of seksuele betrekkingen had gehad voor of met mannen, antwoordde u evenwel ontkennend. Wanneer u daarop gevraagd werd of u dan eventueel voordien - vóór (J.)'s vraag - op de een of andere manier had stilgestaan bij het feit dat u misschien homoseksueel bent, antwoordde u opnieuw ontkennend (gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaringen als zou u onmiddellijk akkoord gegaan zijn met (J.) 's voorstel om zijn partner te worden en daar zelfs niet over hebben moeten nadenken omdat u 'het graag hebt', u 'het gewoon zo aanvoelt' en 'het in uw hart is' (gehoorverslag CGVS, p.9) valt echter niet te rijmen met uw verklaringen als zou u vóór diens vraag op geen enkel ogenblik en op geen enkele manier stil gestaan hebben bij het feit dat u misschien wel homoseksueel zou kunnen zijn of gevoelens zou kunnen hebben voor mannen.

Voorts kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met (J.B.). U verklaarde (J.) en (T.) begin 2009 ontmoet te hebben en hen in Gambia rondgeleid te hebben. Eind januari 2009 vertrokken ze terug naar België maar jullie hielden contact. (J.) belde u wekelijks op en stuurde u af en toe ook geld op. Eind 2009 kwamen ze terug en vroeg (J.) u zijn partner te worden. U trok bij hem in en woonde een 4-tal maanden samen met hem en (T.) in hun gehuurde appartement (gehoorverslag CGVS, p.5). Desondanks kon u niet zeggen of (J.) en (T.) een relatie hadden of gehad hebben (gehoorverslag CGVS, p.9). U wist evenmin welke (J.)'s hobby's zijn, wanneer hij verjaart, hoe zijn ouders heten, of hij broers of zussen heeft, en of hij eerder al relaties had gehad met andere mannen (gehoorverslag CGVS, p.10-11). Gevraagd of u het met (J.) had over zijn geplande terugkeer naar België en of u eventueel met hem zou proberen mee te gaan, antwoordde u daar nooit over gesproken te hebben (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd waar jullie dan wel over spraken, antwoordde u "mijn land, mijn volk, mijn cultuur" (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of (J.) eventueel over zijn land sprak, antwoordde u ontkennend en voegde u hier aan toe dat dit u niet interesseert en u er hem dan ook nooit naar vroeg (gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wat u wel interesseerde over hem, stelde u opmerkelijk genoeg dat u hem - in al die tijd dat u hem kende en bij hem inwoonde - louter en alleen vroeg of hij een vrouw en/of kinderen had (gehoorverslag CGVS, p.10). U weet dan ook niet te overtuigen betreffende uw beweerde homoseksuele relatie met (J.) .

Voorts blijkt ook uw kennis van de leefwereld en juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst quasi onbestaand te zijn. U verklaarde buiten (J.) en (T.) geen andere homoseksuelen te kennen (gehoorverslag CGVS, p.11), en kent geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Gambia (gehoorverslag CGVS, p.11). U weet niet op basis van welke wet of welk wetsartikel homoseksualiteit of homoseksuele handelingen in Gambia strafbaar zijn, en weet evenmin in welke (maximum)straf de wetgeving voorziet (gehoorverslag CGVS, p.11). U hoorde verder nooit van mensen die in Gambia problemen kregen omwille van hun homoseksuele geaardheid en verklaarde niet te weten of homoseksualiteit de voorbije jaren een gespreksonderwerp was in de Gambiaanse media (gehoorverslag CGVS, p.11). U zou tot slot zelfs nooit gehoord hebben over de verregaande en sterk gemediatiseerde standpunten van de Gambiaanse president ter zake (gehoorverslag CGVS, p.11), die nota bene tijdens een speech in Tallinding - waarvan u beweert afkomstig te zijn (gehoorverslag CGVS, p.2 en gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, nrs.5 en 9) - homoseksuelen 24 uur gaf om het land te verlaten en er mee dreigde hen na het verstrijken van dit ultimatum te laten onthoofden (zie landeninformatie).

Ondanks uw beweerde relatie met de Belgische fotograaf (J.) blijkt bovendien ook uw kennis van de situatie en/of rechten van homoseksuelen in **België** onbestaande te zijn. (J.) zou u daar nooit iets over gezegd hebben en u informeerde er evenmin zelf naar, ook niet sinds u in België bent (gehoorverslag CGVS, p.11). U weet zelfs niet of homoseksualiteit al dan niet verboden is in België (gehoorverslag CGVS, p.11).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met (J.B.), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt als gevolg van uw voorgehouden geaardheid en betrokkenheid bij de activiteiten van (J.) .

Betreffende uw beweerde betrokkenheid bij de activiteiten van (J.) en (T.) legde u voorts overigens nog een aantal vage en hoogst bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate verder te ondermijnen.

Zo verklaarde u jeugdige jongens te hebben gerekruteerd om tegen betaling seks te hebben met (T.) en zich naakt te laten fotograferen en filmen. U rekruteerde eigenhandig 5 jongens waarvan er volgens uw verklaringen bij de eerste shoot minstens 2 bij u en (J.) bleven (gehoorverslag CGVS, p.6). Daarna kwamen gedurende 3-4 maanden tweemaal per week verschillende jongens naar het appartement dat (J.) en (T.) huurden en waar u eveneens in verbleef (gehoorverslag CGVS, p.5-6). Gevraagd naar de namen van deze jongens kon u vreemd genoeg echter geen enkele van hen bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p.12). Voorts dient ook vastgesteld te worden dat u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal liet optekenen dat in de vragenlijst van het CGVS verkeerdelijk genoteerd werd dat u jongens van 16-17-18 jaar moest zoeken voor de shoots (zie vragenlijst CGVS dd. 18/06/2010, p.2), terwijl het in werkelijkheid om meerderjarige jongens van 18-19-20 jaar ging (gehoorverslag CGVS, p.1-2). Hoewel u dit spontaan aangaf bij het begin van het gehoor dient vastgesteld te worden dat u hoegenaamd geen verklaring kon geven voor deze toch opmerkelijke 'vergissing'. U veronderstelt slecht begrepen te zijn geweest door de persoon die uw verklaringen neerschreef maar gaf zelf aan niet te begrijpen waarom of hoe u verkeerd begrepen zou kunnen zijn (gehoorverslag CGVS, p.2). U bevestigde bovendien dat de ingevulde vragenlijst u voorgelezen werd in het Engels alvorens u deze ondertekende als zijnde in overeenstemming met uw verklaringen. Gevraagd waarom u tijdens de voorlezing van het verslag dan niet opmerkte dat de leeftijden van de jongens verkeerd genoteerd werden, antwoordde u nogal opmerkelijk en weinig overtuigend - mede gelet op het feit dat u beweert asiel te vragen omdat u zou vrezen voor uw leven en veiligheid - dat u er toen geen aandacht aan besteedde (gehoorverslag CGVS, p.2).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet weet hoe de autoriteiten te weten kwamen wat er in het door (J.) en (T.) gehuurde appartement gebeurde. U veronderstelt dat het te maken heeft met het amok dat ontstond nadat u de minderjarige jongens naar huis stuurde en dat zij eventueel de autoriteiten op de hoogte brachten, maar het blijft bij gissingen uwentwege (gehoorverslag CGVS, p.8). Tot slot wordt de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nog verder onderuitgehaald als gevolg van uw verklaringen als zouden de autoriteiten op de hoogte zijn van uw betrokkenheid bij de activiteiten van (J.) en (T.) en na een inval bij u thuis zelfs uw ouders aangehouden hebben denkende dat u zich dan zou aangeven, terwijl u anderzijds beweert enkele weken later zonder enig probleem met uw eigen paspoort het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p.6 en 12).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt de schending op van het principe van goede administratie, de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve rechtshandelingen, artikel 1 A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus motiveert de commissaris-generaal de bestreden beslissing door verzoekers homoseksualiteit te betwisten en voornamelijk door te twijfelen aan de verklaringen die hij aflegde betreffende zijn ontdekking en bewustzijn van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker poneert "[d]at uit de feiten die vermeld werden door de verzoeker men niet kan vaststellen dat hij bewust homoseksueel is, maar dat hij seksuele relaties heeft gehad met personen van hetzelfde geslacht". Hij meent dat zijn toestemming om sekspartner te worden van (J.) te worden geen voorwaarde op zich is om als homoseksueel te worden beschouwd. Verzoeker werd betaald voor alles wat hij deed voor (J.) en (T.). Er bestaat geen enkele tegenstrijdigheid tussen het feit dat verzoeker onmiddellijk instemde met de relatie met (J.) en het feit dat hij nooit eerder aan een dergelijke relatie had gedacht. Hij veronderstelde dat hij homoseksueel was nadat hij seksuele betrekkingen had met een man. Verzoeker wijt dit aan zijn lage opleidingsgraad; hij kan niet correct lezen of schrijven en komt niet erg volwassen over in het begripen van sociale relatie. Dit blijkt ook uit het feit dat hij zich niets meer herinnerde over het leven van (J.) en (T.), behalve dan dat ze homoseksueel zijn en hem betaalden voor het werk dat hij deed voor hen.

Verzoeker merkt op dat hij geen kennis heeft van de juridische positie van homoseksualiteit in zijn land noch over de straffen die kunnen worden uitgesproken tegen homoseksuelen. Hij gaf tijdens het verhoor toe er nooit aan gedacht te hebben homoseksueel te zijn voor zijn ontmoeting met (J.) en (T.). Dit verklaart waarom hij niets afwist van de wettelijke bepalingen betreffende de homoseksualiteit. Er kan verzoeker om dezelfde reden evenmin verweten worden niets af te weten over de situatie en de rechten van homoseksuelen in België.

Verzoeker stelt dat volgens de informatiedocumenten waarop de commissaris-generaal zich baseert, de Gambiaanse overheid sinds 2008 maatregelen hebben genomen tegen homoseksuelen, waarvan de praktijken als immoreel worden beschouwd. Hij verklaart dat, zelfs indien hij niet als homoseksueel kan worden beschouwd, hij wel aan activiteiten heeft deelgenomen die door de Gambiaanse autoriteiten als misdadig worden aanzien. Op basis hiervan vraagt hij bescherming op grond van het Verdrag van Genève.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, reisweg en asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aanvoert *“[d]at uit de feiten die vermeld werden door de verzoeker men niet kan vaststellen dat hij bewust homoseksueel is, maar dat hij seksuele relaties heeft gehad met personen van hetzelfde geslacht”* blijkt dat verzoeker op de vraag *“Bent u homoseksueel of had u enkel seks voor het geld?”* eenduidig stelde: *“Ik ben homoseksueel”*; dat hij verklaarde dat hij weet homoseksueel te zijn wanneer hem werd gevraagd een relatie te hebben en onmiddellijk instemde met de relatie *“Omdat ik het graag heb”* en preciseerde *“Ik weet dat ik het graag had in mijn hart, daarom zei ik direct ‘ok’, het was in mijn hart”*, alsmede dat hij op de vraag *“Maar als ik u vraag of u er ooit bij stilgestaan had dat u misschien homoseksueel bent, antwoordde u ontkennend?”* antwoordde: *“Het was in mijn hart”* (administratief dossier, stuk 4, p.9). Uit voormelde verklaringen blijkt dat verzoeker poneerde homoseksueel te zijn omdat het *“in zijn hart”* was, zodat aangenomen moet worden dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (verder: CGVS) aanvoerde homoseksueel geaard te zijn. Verzoekers voormelde verklaring *“[d]at uit de feiten die vermeld werden (...) men niet kan vaststellen dat hij bewust homoseksueel is”* is derhalve incoherent met zijn verklaringen op het CGVS.

Waar verzoeker verwijst naar zijn lage opleidingsgraad als reden voor het geen onderscheid kunnen maken tussen een homoseksuele geaardheid of homoseksuele handelingen uit financiële overwegingen, merkt verweerder terecht op dat verzoeker niet aantoont dat een lage opleidingsgraad de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor geen dergelijke appreciatie voor zichzelf zou kunnen maken. Indien verzoeker werkelijk betrokken was bij een homoseksuele relatie kan er redelijkerwijze worden verwacht dat hij zou kunnen zeggen op welke manier hij deze relatie zelf beoordeelde, wat hij *in casu* niet heeft gedaan.

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker voorhoudt dat hij gedurende maanden jongens zocht voor fotoreportages van homoseksuele aard. Derhalve is het ongeloofwaardig dat hij geheel onwetend is over de homofobe houding van de maatschappij zoals deze tot uiting komt in de verklaringen van de president aan dewelke een grote ruchtbaarheid werd gegeven.

Verzoeker kon ook geen duiding geven over de persoon (J.) met wie hij vermeende homoseksuele betrekkingen had en met wie hij ongeveer vier maanden in een appartement leefde (*ibid.*, p.5) daar hij niet kon aangeven of (J.) (i) een relatie had met (T.), de man met wie (J.) naar Gambia reisde en met wie hij in het gehuurde appartement samenleefde (ii) hobby's had (iii) broers of zussen had (iv) eerdere relaties had met mannen. Verzoekers verklaring dat hij slechts sprak over *“[m]ijn land, mijn volk, mijn cultuur”* is niet aanvaardbaar (i) wanneer hij stelt dat het hem niet interesseerde dat werd gesproken over het land van (J.) en hij enkel zou gevraagd hebben of (J.) een vrouw en kinderen had (ii) daar hij, ondanks dat hij vier maanden samenleefde en homoseksuele betrekkingen zou hebben gehad, onwetend is over de houding binnen de Gambiaanse samenleving ten aanzien van homoseksuelen.

Verzoekers verklaringen inzake zijn asielmotieven en meerbepaald omtrent het aanbrengen van jongens voor homoseksuele reportages, worden verder ondergraven door de vaststelling dat hij niet één naam van een jongen kan melden die hij zou hebben geëngageerd (*ibid.*, p.12).

Gelet op voorgaande vaststellingen inzake zijn incoherente ongeloofwaardige verklaringen dient te worden vastgesteld dat verzoekers asielmotieven iedere geloofwaardigheid ontberen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker meent dat hij omwille van de door hem aangehaalde activiteiten behoort tot de sociale groep van de homoseksuelen. De Gambiaanse wetgeving spreekt gevangenisstraffen uit voor homoseksuelen en zij die zulke handelingen stellen. Verzoeker meent dat enkel het feit beschuldigd te worden van deze praktijken of ervan verdacht te worden hem blootstelt aan de risico's zoals beschreven

in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker motiveert de commissaris-generaal zijn weigering tot toekenning van de subsidiaire bescherming niet voldoende.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende zou zijn.

Daargelaten de vaststelling dat, waar verzoeker aanvoert te behoren tot de sociale groep van de homoseksuelen, dient te worden opgemerkt dat het begrip 'sociale groep' een vervolgingsgrond betreft binnen de vluchtelingendefinitie (*cf.* artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet), blijkt uit het gestelde sub 2.2. dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielmotieven en geaardheid.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het administratief dossier toont hij niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS